

Το σπιτι σου ζηλεύω. Θα θελα να το κουβαλούσα και γω το δικό μου και στο πολύ φως να εμπαινα μέσα —οπώς εσύ— εκεί σε μια άλλη ηρεμία να αποφασίζα για τους «περιπατητικούς» μου ρυθμούς.

Σ αγαπάω. Νομίζω...

Στην ηλιολουστή αυτή μερα εισαι για μενα ένα ονειρο. Εισαι για μενα η αιωνια μητερα. Εισαι η γη. Αυτη που κουβαλας στην πλατη σου, το «αχθος», η «αρχη» αυτη που κουβαλας στα δειλα σου ποδια...

Και τουτο και κεινο και ολα να μπορουσες να μου τα πεις:
Οταν μεγαλωσεις, ισως.

Τοτε ομως —πως να σε πω... — «Ορεστη» θα εισαι ενας «νκος» και θα εισαι μεγαλος και λαμπρος μεσ στη σοφια σου και στη λυτρωτικη σου απομονωση.

Σε βλεπω τωρα δα να κανεις ένα βημα.

Απ το κλουβι του το καναρινι με φωναζει...

Που ειμαι... που υπαρχω αναμεσα σας... και ας μου πει καποιος, ΤΙ ΔΙΝΩ;...

Ελιζα Δεμαρτινου

16.

Ειδα ένα κογιότε να τρεχαλαει ηρεμα στο χωραφι.(...) Προχωρησε περιπου πενήντα γιάρδες νοτια και τοτε σταματησε, γυρισε κι αρχισε να περπαταει προς το μερος μου. Φωναξα δυο φορες για να το τρομαξω, αλλα αυτο συνεχισε να ερχεται. Για μια στιγμη ανησυχησα. Σκεφτηκα οτι μπορει να ηταν λυσσασμενο και σκεφτηκα ακομη και να μαζεψω κομματια βραχο μηπως μου ριχνοταν. Οταν το ζωο εφτασε δεκα ως δεκαπεντε ποδια μακρια, παρατηρησα πως δεν ηταν καθολου ανησυχο· αντιθετα, φαινοταν ηρεμο και γαληνιο. Επιβραδυne το βαδισμα του και σταματησε μολις τεσσερα ως πεντε ποδια μακρια μου. Κοιταχτηκαμε και τοτε το κογιότε ηρθε ακομη πιο κοντα. Τα καστανά του ματια ηταν φιλικα και καθαρα. Εκατσα στα βραχια και το κογιότε σταθηκε σχεδον να μ αγγιζει. Τα ειχα χασει. Δεν ειχα ξαναδει αγριο κογιότε τοσο κοντα και το μονο που μου ηρθε στο μυαλο ηταν να μιλησω μαζι του. Αρχισα οπως θα μιλαγε κανεις σ ένα φιλικο σκυλι. Και τοτε μου φανηκε πως το κογιότε μου «μιλησε» απαντωντας μου. Ειχα την απολυτη βεβαιοτητα πως μου ειχε πει κατι. Ενωσα συγχυση, αλλα δεν προφτασα να ζυγiasω τα αισθηματα μου, γιατι το κογιότε μου «μιλησε» παλι.

Δεν ήταν πως το ζώο έλεγε με φωνή λογία με τον τρόπο που έχω συνηθίσει ν ακούω λογία που λέγονται με φωνή από ανθρώπινα οντα, ήταν μάλλον μια «αισθήση» πως μιλούσε. Αλλά δεν ήταν ούτε το αίσθημα που έχει κανείς όταν ένα ζώακι μοιάζει να επικοινωνεί με το αφεντικό του· έστειλε μια σκέψη κι αυτή η επικοινωνία γινόταν κάτι ολότελα ίδιο με μια πρόταση. Είχα πει: «Πως είσαι, μικρο κογιότε» και μου φάνηκε πως άκουσα το ζώο ν αποκρίνεται: «Είμαι μια χαρά, εσύ;». Μετά το κογιότε επανέλαβε την πρόταση, και τιναχτήκα ορθίος. Το ζώο δεν κουνήθηκε καθόλου. Δεν ταραχτήκε καν απ το ξαφνικό μου τινάγμα. Τα ματιά του ήταν ακομή φίλικα και καθαρά. Ήταν ξαπλωμένο με το στομάχι του χαμώ κι έγείρε το κεφάλι του και ρώτησε: «Γιατι φοβάσαι;». Έκασσα χαμώ και συνεχίσα την πιο υπερφυσική συνομιλία που είχα κάνει ποτέ μου.

Καρλος Καστανέντα, Ταξίδι για το Ισταν
μετάφραση: Σ. Α. Σκαρτσής

17.

Είμαι το παιγνιδιάρικο κογιότε· παω δώθε κείθε.
Έχω ιδει του Μαυρου Θεου τη φωτία· πήγαίνω δώθε κείθε.
Του κλεψα τη φωτία του· παω δώθε κείθε.
Την έχω! Την έχω!

Είμαι το κογιότε που αλλάζει· παω δώθε κείθε.
Έχω ιδες τη φωτία της αγριομελισσας· πήγαίνω δώθε κείθε.
Της κλεψα τη φωτία του· παω δώθε κείθε.
Την έχω! Την έχω!

ινδιανοί Νεβαχο

μετάφραση απ τ αγγλικά: Σ. Α. Σκαρτσής

18.

Στην αρχή δεν υπήρχε ο άνθρωπος, μόνο ο Μουλουνγκού κι ο λαός του, τα ζώα. Μια μερα ένας χαμαιλέοντας βρήκε ένα ανθρώπινο ζευγάρι στην ψαροπαγίδα του. Δεν είχε ξαναδει άλλοτε τέτια πλασμάτα και ξαφνιαστήκε. Ο χαμαιλέοντας αναφερε την ανακαλύψη του στο Μουλουνγκού. Ο Μουλουνγκού ειπε: «Άς περιμενουμε να δουμε τι θα κανουν τα πλασμάτα». Οι άνθρωποι αρχισαν να φτιανουν φωτίες. Βάλανε φωτία στους θάμνους κι έτσι τα ζώα τρεξανε μεσα στο δασος. Τότε οι άνθρωποι